

ÁGH ISTVÁN

Menyegző a magasban

(első változat)

*Csupán az történt, hogy a nászmenetben
úgy találtam magam, akár egy odatévedt,
akinek véletlen arra visz útja, hegymagasban,
fönt, valami elkülönülő igyekezettel,
két raj között eléggé elhagyottan
kaptattam, pedig csak annyival indultam
később, amennyivel előbb a többieknél,
látszatra hozzájuk tartozom, gondolhatták,
s ha mégsem velük együtt, mi keresnivalóm
köztük? de nem kérdezte senki.*

*Árnyékom fölperzselte oldalt a füves partot,
szívem-lélegzetem hajszolta az erős nap,
fekete ünneplőben másztam, kioldhatatlan
nyakkendő-szorításban, torkig begombolt ingben,
ahogy másnak is viselnie kellett
a májusi dél következményeit, és mégis,
ha beleszédül, társába kapaszkodhat,
de az én rosszullétem nemcsak rám tartozik,
restellnivaló mulasztás hiányoznom
az első padban fönntartott helyemről.*

*Elvártam némi figyelmet, bár a vétlen
álszerepben kéjelegtem is valamelyest,
mégsem kellett volna magamra hagyni engem,
mégis csak én volnék a menyasszony édesapja,*

s ilyenkor kényesebb, sérülékeny a lélek,
temetéssel vegyes, örömben özvegyisége
előlegével, megértő szóra vágyik,
bezzeg, ha ismernének, nyájasan, tisztelettel...
talán a közelemben valaki észrevette,
föltartott fejem milyen gyakran fordítom hátra.

Mintha valami különös lenne mögötte,
de azt már nem tudhatták, oda tekint, ahonnan
valaha kiskorában annyira ide vágyott
a sárga kápolnához, hogy messziről lenézzen
hazájára, amint a ligetesből kisejlik
akár a viaszgyertya, elszálló fehér lánggal,
ott kezdődik most éppen az emlék föláldozása,
s képzelt jövő együttes felejtésben,
miként a zöld hegyoldal feloldódik a kében
rejtőzködő, eloltott nappali csillagokkal.

(második változat)

Nem adatott idő a végiggondolásra,
helyemre fordultam, helyet foglaltam,
szó szerint megúvotam azért, hogy otthon
érezsem magam, legyőzve a tétovaságot,
alvajáró biztonsággal toltam a telerakott
tányért a levegőben, villogó kés-villával
telepedtem a rokonok közé, mindenki így
illeszkedett szemenként abba a tarka
hálóba, mely a hegyre terült, s nemcsak
madártávlatból látszott egységes képnek.

Összekötötte elegendő rokonszenv még
a fogásokat is egymás után és egymás mellett,
nem gondolt senki az előzményekre, ki volna
annyira önemésztő, hogy a kijevei pulykamell,
s a tejmártással áztatott csirke mögé

odaképzelve a baromfiudvart, s a gombával
töltött sertésdagadó mélyén meglássa az odvas
Bakonyerdőt, az ólat, s a lakodalmi torta
menyasszony-fehérsége alól, a nehéz krémből
kifejtse az életfa mitológiáját.

Végtére egy jelentése van a tortaszeletnek,
s a bornak a szájban, kézben az öngyújtónak,
aki hasonlatokba téved, nevetségessé válik
az összezavart idő csapdájában, derül bár
amúgy az odavetett nagyrabecsülésben,
anyanyelve elégtelen az érthető beszédhez,
ha más az előélete, észjárását megalázza
az utódok önbizalma, nem fogja föl,
hogy vesztese lett saját tulajdonának,
s mivége ez a kedéllyel röpdöső otthonosság?

Szót se, öreg! hallgasd el ezüst bölcsességgel
fekete irigységed, ahogyan apád tette,
mikor még te is úgy képzelted,
tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség,
mint ezek a párdúc-erős, eleven fiatalok,
a kívánatos test meg a hajlékony szellem
atlétái, amint ragadozó pompával
elragadtatásba ringatják egymást, s nem hiszik,
majd ők is olyanok lesznek,
akár te most velük, közöttük is külön.

Ágh István Kossuth-díjas költő, aki Nagy Lászlónak irodalomtörténeti értelemben is édesöccse, március 24-én lesz hatvanéves. Először 1963-ban publikált a Tiszatájban, gazdag poétikai színekű költészete, vallomások, szociografikus prózája így jól ismert a Tiszatáj olvasói előtt. Kívánjuk, hogy még nagyon sok születésnapján köszönthessük!